

Ζεφρινάκι

#04

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Σεπτέμβριος 2021

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

**ταξική διαχείριση της πανδημίας,
καταστροφικές πυρκαγιές,
άγρια εκμετάλλευση,
καταστολή και αποκλεισμοί...**

ΜΟΝΟ Ο ΛΑΟΣ ΘΑ ΣΩΣΕΙ ΤΟ ΛΑΟ!

Κρατική διαχείριση της πανδημίας, εμβόλια και υποχρεωτικότητα

Μετράμε ήδη ενάμιση χρόνο από την εμφάνιση της πανδημίας στη χώρα μας. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές το νέο, τέταρτο, κύμα βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη. Οι νεκροί έχουν ξεπεράσει τους 13.500, ενώ καθημερινά χάνουν τη ζωή τους δεκάδες συνάνθρωποί μας και ακόμα περισσότεροι αναζητούν ένα κρεβάτι εντατικής θεραπείας. Είναι δεδομένο, και το έχουμε αναφέρει εκτενώς και σε προηγούμενα άρθρα μας, ότι η υγειονομική κρίση με την οποία βρισκόμαστε αντιμέτωποι από τις αρχές του προηγούμενου έτους έχει αναδείξει τα όρια και τις εγγενείς αδυναμίες του υπάρχοντος συστήματος οργάνωσης της κοινωνικής και οικονομικής ζωής και έχει καταστήσει σαφές ότι το κράτος αδιαφορεί πλήρως για την προστασία της ανθρώπινης ζωής. Από την αρχή της πανδημίας, οι κυβερνήσεις ανά τον κόσμο δεν έχουν λάβει κανένα ουσιαστικό μέτρο για την προστασία της κοινωνικής πλειοψηφίας και ιδιαίτερα των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που είναι και αυτά που πλήττονται περισσότερο από την υγειονομική κρίση. Αντίθετα οι αποφάσεις που παίρνουν βασίζονται αποκλειστικά και μόνο στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων της κυριαρχίας και στην εξασφάλιση των καλύτερων δυνατών όρων για την συνέχιση της παραγωγικής διαδικασίας και τη διασφάλιση της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

συνέχεια στη σελ.4

Οι πυρκαγιές και η λεηλασία της φύσης ως απόρροια του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος

Μόλις λίγες εβδομάδες έχουν περάσει από τα γεγονότα των καταστροφικών πυρκαγιών που έπληξαν όλη τη χώρα, αφήνοντας πίσω τους τόνους στάχτης και οργής. Οι πυρκαγιές που ξέσπασαν το προηγούμενο διάστημα -και είχαν ως αποτέλεσμα την παράδοση περισσότερων από 1,2 εκατομμυρίων στρεμμάτων στις φλόγες, την καταστροφή σπιτιών, τον θάνατο ενός ανθρώπου και τον τραυματισμό περισσότερων – ανέδειξαν με κατηγορηματικό τρόπο τα αδιέξοδα και την αντικοινωνική φύση του κυρίαρχου μοντέλου οργάνωσης της κοινωνικής και οικονομικής ζωής και έβαλαν επιτακτικά στο τραπέζι την ανάγκη να συζητήσουμε σχετικά με το ποιος φταίει, τόσο για τα συγκεκριμένα γεγονότα όσο και για την καταστροφή του φυσικού κόσμου συνολικά, σε παγκόσμιο επίπεδο, και να αναζητήσουμε τους τρόπους εκείνους με τους οποίους μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την επίθεση που δεχόμαστε.

Αρχικά, πρέπει να τονίσουμε ότι τέτοιου είδους καταστροφές δεν είναι τυχαία και αναπόφευκτα γεγονότα, ούτε είναι κάτι το «φυσικό» που θα πρέπει λίγο πολύ να περιμένουμε ανά πάσα ώρα και στιγμή. Αντίθετα, αποτελούν άμεσο επακόλουθο της λεηλασίας του φυσικού κόσμου από το κράτος και το κεφάλαιο αλλά και της πλήρους αδιαφορίας που αυτό δείχνει για την προστασία της ανθρώπινης ζωής, ειδικά όταν αυτή έρχεται σε αντιπαράθεση με τα σχέδια του.

συνέχεια στη σελ.5

«Κλειστά σύνορα» και εθνικισμός: Η διαχρονική απάντηση των κρατών μπροστά στις προσφυγικές ροές

Τα γεγονότα που έλαβαν χώρα πριν από λίγες μέρες στο Αφγανιστάν, με την αποχώρηση των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων και την κατάληψη της εξουσίας από τους Ταλιμπάν, αποτέλεσαν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για τα κράτη προκειμένου να ξεδιπλώσουν την ρατσιστική, ακροδεξιά ατζέντα τους, φανερώνοντας για άλλη μια φορά το αληθινό, απάνθρωπο, πρόσωπο της κυριαρχίας.

Τη στιγμή που όλοι παρακολουθούσαμε τις δολοφονίες φτωχών συνανθρώπων μας στην Καμπούλ (τόσο από τις σφαίρες του νέου καθεστώτος όσο και από αυτές του αμερικανικού στρατού)· τη στιγμή που χιλιάδες άνθρωποι συνωστίζονταν στο αεροδρόμιο με την ελπίδα να επιβιβαστούν σε ένα αεροπλάνο για να ξεφύγουν από το νέο θεοκρατικό-αντιδραστικό καθεστώς· τη στιγμή που άνθρω-

πουν κλειστά με κάθε κόστος.

Όσο αφορά το ελληνικό κράτος, ήδη από τις 16 Αυγούστου, ο Υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου Νότης Μητράκης, ξεκαθάρισε ότι «η χώρα μας δεν θα είναι πύλη εισόδου για ένα νέο κύμα προσφύγων». Λίγες μέρες αργότερα, στις 20 Αυγούστου, ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας και ο Τούρκος Πρόεδρος ήρθαν σε επικοινωνία και συμφώνησαν ότι θα σταθούν από κοινού ενάντια στις νέες προσφυγικές ροές που αναπόφευκτα θα προκύψουν, κάτι που αποδεικνύει με περίτραπενο τρόπο, πως, όταν πρόκειται για την εκμετάλλευση των πλέον καταπιεσμένων και εξαθλιωμένων κοινωνικών κομματιών δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν. Την ίδια μέρα, ο Υπουργός Προ.Πο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης μαζί με τον Υπουργό Εθνικής Άμυνας Νίκο Παναγιωτόπουλο επισκέφθηκαν τον Έβρο και επιθεώ-

ρουν τον φράκτη, στήνοντας με αυτό τον τρόπο ένα νέο επικοινωνιακό σόου που δείχνει την πραγματική ουσία του κράτους και παράλληλα επιχειρεί να ικανοποιήσει τα πιο φασιστικά και αντιδραστικά κοινωνικά αντανάκλαστα.

Είναι δεδομένο ότι την ευθύνη για τις νέες προσφυγικές ροές, για το ξερίζωμα χιλιάδων ανθρώπων από τον τόπο τους, για τις δολοφονίες και τους βασανισμούς που λαμβάνουν χώρα στο Αφγανιστάν και σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου, την αποκλειστική ευθύνη την φέρουν οι κυρίαρχοι, τα κράτη και οι καπιταλιστές, οι οποίοι δημιουργούν τους πολέμους, ασκούν ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και εκπαιδεύουν κάθε είδους φασιστικές ομάδες προκειμένου να επεκτείνουν όσο περισσότερο μπορούν την εξουσία τους και να αποκομίσουν το μέγιστο κέρδος.

Απέναντι στη δολοφονική κρατική και καπιταλιστική μηχανή, απέναντι στις επαναπροωθήσεις, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους φράκτες και τη διάχυση του φασιστικού δηλητηρίου, έχουμε χρέος να εναντιωθούμε στα εθνικά αφηγήματα και να προτάξουμε την ταξική αλληλεγγύη, να σταθούμε στο πλευρό των προσφύγων και των μεταναστών που αποτελούν κομμάτι των από τα κάτω, να αναδείξουμε τους πραγματικούς υπαίτιους και να δημιουργήσουμε ένα αντιπολεμικό και αντιφασιστικό κίνημα που θα προτάσσει την ελεύθερη μετακίνηση για όλους, θα βάλει φραγμό στην αλληλοεξόντωση των λαών για τα συμφέροντα των κυρίαρχων και θα στοχεύει στο γκρέμισμα του σάπιου κόσμου της εξουσίας και στην οικοδόμηση ενός κόσμου ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης.

Ανδρέας Κ.

Την κανονικότητα της κρατικής βίας δεν την «ξεπλένουν» οι ΕΔΕ της αστυνομίας

Στις αρχές Αυγούστου σύντροφος καλείται στο αστυνομικό τμήμα της Πάτρας στο πλαίσιο της διενεργούμενης ΕΔΕ αναφορικά με την επίθεση που είχε δεχτεί από τις αστυνομικές δυνάμεις έξω από την κατάληψη Παραρτήματος την πρώτη μέρα του 2ου lockdown λίγη ώρα πριν την προγραμματισμένη κινητοποίηση ενάντια στην καταστολή, την απαγόρευση κυκλοφορίας και την κρατική διαχείριση της πανδημίας καλεσμένη από την «Ανοικτή Συνέλευση για την αλληλεγγύη ενάντια στον ολοκληρωτισμό».

Έπειτά από την επίθεση στο σύντροφο και τον αποκλεισμό του Παραρτήματος και της Πλατείας Όλγας, οι δυνάμεις των ΜΑΤ περικύκλωσαν τον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο «Επί Τα Πρόσω» την ώρα που υπήρχε δημόσια ανακοινωμένη συλλογή τροφίμων και ειδών ανάγκης και επιτέθηκαν απρόκλητα στον κόσμο που συγκεντρωνόταν εκεί, χτυπώντας με μανία συντρόφους, προσάγοντας 8 από αυτούς και σπάζοντας την είσοδο του χώρου. Για περισσότερες από δύο ώρες, ο χώρος του στεκιού ήταν περικυκλωμένος από κάθε λογής κατασταλτικές δυνάμεις.

Η ΕΔΕ για το περιστατικό (είναι άξιο απορίας γιατί η αστυνομία καλεί για κατάθεση τον σύντροφο τόσοι μήνες μετά το περιστατικό), όπως άλλωστε συμβαίνει συνήθως και σε αντίστοιχα περιστατικά αστυνομικής βίας, πραγματοποιείται μόνο «για τα μάτια του κόσμου», για να παρουσιαστεί το δολοφονικό σώμα της αστυνομίας ως μια δήθεν εκδημοκρατισμένη δύναμη η οποία υπόκειται σε έλεγχο και στη συνέχεια να

αντιστραφεί πλήρως η πραγματικότητα. Ακόμα, για το περιστατικό κλήθηκαν για καταθέσεις από την εισαγγελία τόσο ο σύντροφος όσο και οι άνδρες της διμοιρίας που βρισκότουσαν στο Παράρτημα.

Άλλωστε η αστυνομία είχε φροντίσει από την πρώτη στιγμή είτε με επίσημες ανακοινώσεις είτε μέσω των πάντα πρόθυμων τοπικών μέσων ενημέρωσης να τοποθετηθεί για τα περιστατικά εκείνης της ημέρας διαστρεβλώνοντας πλήρως την πραγματικότητα.

Τα κατασταλτικά χτυπήματα της περιόδου απέναντι σε όποιον επιχειρούσε να κατέβει στο δρόμο και να αμφισβητήσει τις κρατικές επιταγές δεν ήταν μια παραφωνία αλλά κεντρική πολιτική επιλογή των κυρίαρχων για να επιβάλλουν σιγή νεκροταφείου στην κοινωνία ώστε να συνεχίσουν να επιβάλλουν ανεμπόδιστα τις εγκληματικές και αντικοινωνικές πολιτικές τους. Όποιο κι αν είναι το πόρισμα λοιπόν, αν κι όλοι φανταζόμαστε ποιο θα είναι, δεν μπορεί να κρύψει αυτό που ισχύει στην πραγματικότητα. Ότι η αστυνομία έχει το ρόλο του χωροφύλακα και της προστασίας των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης με κάθε μέσο και τρόπο.

Γιατί το σύστημα δεν έχει να προσφέρει τίποτα πέρα από φτώχεια, εξαθλίωση και θάνατο. Για αυτό υπάρχει η αστυνομία, για να επιβάλλει «την τάξη», με κατασταλτικά πογκρόμ, με διώξεις, φυλακίσεις, με ξυλοδαρμούς, βασανισμούς, ακόμα και δολοφονίες.

αναρχική ομάδα «δυσήνιος ίππος»

Κάτω τα χέρια από τα Άγραφα και τους αγωνιστές

Μπλόκο στις μηχανές της ανάπτυξης- Αγώνας για ζωή, γη και ελευθερία

«Οργή και αξιοπρέπεια οι γέφυρές μας, οργή και αξιοπρέπεια τα λόγια μας. Ας ακούσουμε ο ένας τον άλλον λοιπόν. Ας γνωριστούμε τότε. Να θεριέψει η οργή μας και ελπίδα να γίνει. Ρίζα να γίνει ξανά η αξιοπρέπεια και νέο κόσμο να γεννήσει.

Είδαμε και ακούσαμε. Μικρή είναι η φωνή μας για να γίνει πχ αυτός ο λόγος, μικρή και η ματιά μας για τόση και τόσο αξιοπρεπή οργή. Να ειπωθούμε, να κοιταχτούμε, να ακουστούμε: Αυτό μας λείπει. Αλλιώςτικο είμαστε, αλλιώςτικες. Το άλλο είμαστε. Αν ο κόσμος δεν έχει τόπο για μας, τότε άλλο κόσμο να φτιάξουμε.

Δίχως άλλα εργαλεία, μονάχα την οργή μας, δίχως άλλο υλικό απ' την αξιοπρέπειά μας.

Να συναντηθούμε μας λείπει, να γνωριστούμε μας λείπει».

Τα τελευταία χρόνια βρίσκεται σε εξέλιξη ένας σημαντικός και δυναμικός αγώνας ενάντια στην εγκατάσταση εκατοντάδων ανεμογεννητριών στην ευρύτερη περιοχή των Αγράφων. Ένας αγώνας που σε αρκετά σημεία έχει καταφέρει να ξεπεράσει την «τοπικότητά» του και να πάρει χαρακτήρα κεντρικής αντιπαράθεσης με τον κρατικό σχεδιασμό και τους επενδυτές.

Όσο προχωράνε οι διαδικασίες για την μετατροπή των Αγράφων σε μια απέραντη βιομηχανική ζώνη τόσο (θα) οξύνεται και η αντιπαράθεση με τους αστυνομικούς-δικαστικούς μηχανισμούς που προασπίζουν τα επενδυτικά συμφέροντα και επιτηρούν την επιβολή της καπιταλιστικής ανάπτυξης πάνω στη φύση και την κοινωνία.

Από την προηγούμενη φάση που η διαμάχη διεξαγόταν κυρίως σε ένα πιο επικοινωνιακό επίπεδο με τον αγώ-

να να επιχειρεί να βρει όσο το δυνατό μεγαλύτερο κοινωνική γείωση στις κοινωνίες και να αποκτήσει μαζικότητα (χωρίς να παραγνωρίζονται οι μαχητικές κινητοποιήσεις στο Δημαρχείο και άμεσες παρεμβάσεις στου βουνό όταν ανέβαιναν τα μηχανήματα) πλέον περνάμε σε μια νέα φάση, περισσότερο «πολεμική».

Πλέον οι μηχανές της ανάπτυξης έχουν στρατοπεδεύσει στο βουνό και έχουν αρχίσει να το λεηλατούν. Σεκιούριτι, κάμερες και πολλές φορές δυνάμεις της αστυνομίας «προστατεύουν» τα εργοτάξια που έχουν στηθεί στο βουνό. Η πανδημία και τα αντιπεριβαλλοντικά νομοσχέδια που πέρασαν λειτούργησαν ως καταλύτης για το ξεπέρασμα των όποιων δυσκολιών έβρισκαν τα επενδυτικά σχέδια. Η ένταση της καταστολής και του αυταρχισμού από το κράτος με πρόσχημα την υγιονομική κρίση, η τρομοκρατία που επιχειρεί να επιβάλλει με πρόσχημα, ξύλο, αγωγές και διώξεις σε οποιονδήποτε βγαίνει στο δρόμο, αντιστέκεται και διεκδικεί έδωσε στους επενδυτές την ευκαιρία να επιταχύνουν τις εργασίες με τις λιγότερες δυνατές κοινωνικές αντιστάσεις.

Μπροστά σε αυτή τη νέα συνθήκη είναι πιο αναγκαίο από ποτέ τα λόγια να μετρηθούν με τις πράξεις ώστε να μπει ένας φραγμός στις μηχανές της ανάπτυξης και στην επιχειρούμενη καταστροφή και λεηλασία των Αγράφων.

Στις 6 Ιουνίου, έπειτα από κάλεσμα της «ανοιχτής συνέλευσης ενάντια στην «πράσινη» ανάπτυξη και τα αιολικά στα Άγραφα περίπου 150 αγωνιστές βρέθηκαν στον «Τύμπανο» να υπερασπιστούν τη φύση και τη ζωή τους, κόντρα στην έναρξη των εργασιών που ήδη είχαν ισοπεδώσει ένα μεγάλο μέρος του βουνού. Απέναντι τους

βρήκαν έναν ολόκληρο κατασταλτικό στρατό που φυλούσε τις εγκαταστάσεις σε κάθε σημείο. Ο κόσμος συλλογικά και μαχητικά διεκδίκησε την παρουσία του στο βουνό, επιχειρώντας να περάσει τον αστυνομικό φραγμό.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, και λίγες μέρες πριν την επόμενη κινητοποίηση στον «Τύμπανο», με προφανή σκοπό την ανακοπή του ολοένα και μεγαλύτερου κύματος δυσαρέσκειας και οργής, η ασφάλεια της Καρδίτσας κάλεσε 17 αγωνιστές να παρέχουν εξηγήσεις ως υπόπτους για την επίθεση στον αστυνομικό φραγμό. Η ασφάλεια, για ακόμα μια φορά, επέλεξε να στοχοποιήσει για την πολιτική και κοινωνική τους δράση συγκεκριμένους ανθρώπους, επιθυμώντας να ποινικοποιήσει τον αγώνα κατά των αιολικών, ο οποίος παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις πανελλαδικά.

Η δημιουργία βιομηχανίας διώξεων δεν είναι πρωτοφανής καθώς σε μια σειρά από περιοχές κάτοικοι σέρνονται ή έχουν συρθεί στα δικαστήρια με χαλκευμένες κατηγορίες, με ψεύτικα αδικήματα, με κατασκευασμένες σκευωρίες με μόνο κριτήριο τη συμμετοχή τους στους αγώνες. Η αλληλεγγύη σε όσους διώκονται οφείλει να είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για τη γη και την ελευθερία.

Για να υλοποιηθούν οι σχεδιασμοί του κράτους και των αφεντικών χρειάζεται και ο κατασταλτικός στρατός των ΜΑΤ που πολλές φορές χρησιμοποιείται ως ιδιωτική εταιρία φύλαξης εγκαταστάσεων. Χρει-

άζονται οι συλλήψεις και οι διώξεις σε βάρος αγωνιστών. Χρειάζονται οι ξυλοδαρμοί και οι βασανισμοί αγωνιστών και η τρομοκρατία των κοινωνιών. Γιατί δεν μπορούν να επιβληθούν αλλιώς τα συμφέροντα μιας κάστας ισχυρών σε βάρος των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας. Για αυτό και η καταστολή είναι δομικό στοιχείο της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Μιας ανάπτυξης που σημαίνει καταστροφή, ξεριζωμό, φτώχεια και άρα δεν μπορεί να μην επιστρατεύσει την βία για να επιβληθεί.

Μόνο οι μαζικές, μαχητικές και πολύμορφες κινητοποιήσεις μπορούν να δώσουν προοπτική στους αγώνες. Μόνο το πλάτισμα του αγώνα στις τοπικές και όχι μόνο κοινωνίες και η γενίκευση της σύγκρουσης με τα συμφέροντα κράτους και επενδυτών μπορούν να βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους. Μόνο με την κοινωνική γείωση και όξυνση της αντιπαράθεσης με μια σειρά από μέσα και τρόπους μπορούν να αλλάξουν οι υπάρχοντες αρνητικοί κοινωνικοί συσχετισμοί.

Απέναντι στις διώξεις και την τρομοκρατία, απέναντι στην καπιταλιστική ανάπτυξη, τον ενεργειακό παροξυσμό, την ιδιωτικοποίηση της ενέργειας και του νερού και τη λεηλασία της φύσης να δώσουμε με όλες μας τις δυνάμεις κάθε μάχη υπεράσπισης της φύσης και της ζωής. Να βρεθούμε στα βουνά και στα οδοφράγματα, στις κινητοποιήσεις και στις μαχητικές ενέργειες μπλοκάροντας κάθε εργασία και θέτοντας αναχώματα στην επέλαση της ανάπτυξης.

Οι αγώνες για γη και ελευθερία είναι δίκαιοι και αναγκαίοι και θα νικήσουν...

αναρχική ομάδα «Δυσήνιος Ίππος»
Σεπτέμβριος 2021

Επικοινωνία
Κάθε Τρίτη και Παρασκευή 19.00 - 22.00
στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο
Επί τα Πρόσω (Πατρώως 87, Πάτρα)

αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο | κινηματικά
βιβλία | δανειστική βιβλιοθήκη | έντυπο
υλικό | συζητήσεις | παρουσιάσεις |
προβολές | εκδηλώσεις

info
www.ipposd.org
epitapros.wespivblogs.net

Κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη απέναντι στην κρατική θανατοπολιτική και τον ανορθολογισμό

Κρατική διαχείριση της πανδημίας, εμβόλια και υποχρεωτικότητα

συνέχεια από εξώφυλλο

Το κράτος από την πρώτη στιγμή έδειξε το αντικοινωνικό του πρόσωπο και την πλήρη απροθυμία του να αντιμετωπίσει με πραγματικούς όρους το ζήτημα της πανδημίας. Αφού προηγουμένως είχε φροντίσει να υποβαθμίσει και να διαλύσει το δημόσιο σύστημα υγείας, τους τελευταίους δεκαοκτώ μήνες δεν έχει προχωρήσει στην πρόσληψη υγειονομικού προσωπικού, στη διάθεσή όλων των μέσων προστασίας στους εργαζόμενους και σε μια σειρά άλλων ουσιαστικών μέτρων και σαν να μην έφτανε αυτό μετέτρεψε δεκάδες νοσοκομεία σε αποκλειστικά νοσοκομεία μιας νόσου. Αδιαφορώντας για την ουσιαστική αντιμετώπιση της πανδημίας, έκανε την κρίση ευκαιρία προκειμένου να περάσει μια σειρά από αντικοινωνικά νομοσχέδια που επιθυμούσε επί δεκαετίας, επέβαλε λοκ-ντάουν και περιορισμούς με ελάχιστο επιδημιολογικό αποτέλεσμα και βασίστηκε στην καταστολή και στο αφήγημα της «ατομικής ευθύνης», σύμφωνα με το οποίο την ευθύνη για του χιλιάδες νεκρούς δεν την είχε ο κρατικός μηχανισμός αλλά, ανάλογα με την περίπτωση, υπεύθυνοι για τη διασπορά ήταν άλλοτε οι διαδηλωτές και οι απεργοί, άλλοτε οι νέοι και οι συνωσιτισμοί στις πλατείες, άλλοτε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και σε άλλους εργασιακούς κλάδους.

Το αφήγημα της ατομικής ευθύνης αποτέλεσε από την πρώτη στιγμή βασικό προπαγανδιστικό εργαλείο του κράτους στην προσπάθειά του να μετακυλήσει τις ευθύνες για την πορεία της πανδημίας στις πλάτες της κοινωνικής βάσης. Σε αгаσθή συνεργασία με την, διορισμένη από το ίδιο το κράτος, επιτροπή λοιμωξιολόγων προσπαθούσαν να μας πείσουν ότι υπεύθυνη για την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε είναι η ίδια η κοινωνία και σε καμία περίπτωση η θανατοπολιτική του κράτους, τα μηδαμινά μέτρα προστασίας, η μη ενίσχυση του Ε.Σ.Υ, το άνευ όρων άνοιγμα του τουρισμού προκειμένου να μην ζημιωθούν οικονομικά οι καπιταλιστές, η αργοπορημένη διάθεση των εμβολίων κ.ο.κ

Η κρατική προπαγάνδα όσο αφορά το ζήτημα της ατομικής ευθύνης αντανakλάται σε όλη της την έκταση στο ζήτημα που έχει προκύψει το τελευταίο διάστημα σχετικά με τους εμβολιασμούς. Το ζήτημα του εμβολιασμού, που βρίσκεται σήμερα στην κορυφή του δημόσιου διαλόγου, είναι ιδιαίτερα σημαντικό και γι' αυτό οφείλουμε να σταθούμε σε αυτό και να το εξετάσουμε, προκειμένου να δούμε ποια είναι πραγματικά η στάση την οποία οφείλουν να κρατήσουν τα αγωνιζόμενα, ριζοσπαστικά υποκείμενα.

Αρχικά, είναι σημαντικό να πούμε ότι η επιβολή της υποχρεωτικότητας στον εμβολιασμό και ο έμμεσος εξαναγκασμός συγκεκριμένων κοινωνικών κομματιών να εμβολιαστούν είναι κάτι που θα πρέπει να βρίσκει αντίθετο το κοινωνικό και ταξικό κίνημα αλλά και την πλειοψηφία της κοινωνίας. Στο σημείο αυτό όμως θα πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί. Είναι δεδομένο ότι τα εμβόλια είναι κατάκτηση της ανθρωπότητας, παίζουν κομβικό ρόλο στην

αντιμέτωπιση της πανδημίας και της προστασίας των πλέον ευάλωτων κοινωνικών ομάδων και η διενέργειά τους αποτελεί πράξη κοινωνικής αλληλεγγύης. Επομένως, η κριτική που ασκούμε στην υποχρεωτικότητα και τον εκβιασμό δεν θα πρέπει να αντανakλά την άρνηση των επιστημονικών επιτευγμάτων και την προώθηση του ανορθολογισμού, ούτε να βασίζεται σε μια λογική άρνησης του εμβολιασμού ή επίκλησης στην «ατομική επιλογή» και την «αυτοδιάθεση του καθενός». Η αντίληψη αυτή που εκφράζεται από ένα κομμάτι της κοινωνίας, η επίκληση δηλαδή σε ένα ατομικό συμφέρον που τοποθετείται πάνω και έξω από το συλλογικό, βρίσκει τον καλύτερο ιδεολογικό της εκφραστή στον ίδιο τον πυρήνα του καπιταλιστικού συστήματος και με κανέναν τρόπο δεν αποτελεί ριζοσπαστικό πρόταγμα των από τα κάτω. «Ελευθερία χωρίς σοσιαλισμό είναι προνόμιο και αδικία» έλεγε ο Μπακούνιν και είχε απόλυτο δίκιο αν αναλογιστούμε ότι την ίδια στιγμή που ορισμένοι αρνούνται να εμβολιαστούν επικαλούμενοι την ελευθερία τους, οι έγκλειστοι πρόσφυγες και μετανάστες αλλά και εκατομμύρια άνθρωποι ανά τον κόσμο, όλοι άνθρωποι της τάξης μας, δεν έχουν καν πρόσβαση σε εμβόλια και σε φάρμακα.

Η εναντίωση, λοιπόν, στην υποχρεωτικότητα θα πρέπει να έχει τις ρίζες της στους πραγματικούς λόγους για τους οποίους επιλέγει το κράτος να εφαρμόσει αυτό το μέτρο και να τους αναδεικνύει. Το κράτος σε καμία περίπτωση δεν ενδιαφέρθηκε ξαφνικά για την προστασία της ανθρωπίνης ζωής. Αντίθετα, εργαλειοποιεί το ζήτημα του εμβολιασμού, το προβάλλει ως πανάκεια και μέσω αυτού επιδιώκει να επαναφέρει το ζήτημα της ατομικής ευθύνης και να βρει την τέλεια δικαιολογία προκειμένου να μην προχωρήσει, ακόμα και τώρα, σε κανένα ουσιαστικό μέτρο αναχαίτισης της πανδημίας. Παράλληλα, επιδιώκει να καλλιεργήσει και τον κοινωνικό κανιβαλισμό μέσω τους δόγματος του «διαίρει και βασίλευε», προκειμένου να μην στραφεί σύσσωμη η κοινωνική οργή των από τα κάτω προς το μέρος των κυρίαρχων. Φυσικά, ιδιαίτερα μετά τις πρόσφατες ανακοινώσεις περί υποχρεωτικής αναστολής εργασίας για τους ανεμβολίαστους (κάτι που φανερώνει την πλήρη αδιαφορία για τη δεδομένη επικείμενη κατάρρευση του Ε.Σ.Υ), δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε ότι το ζήτημα των εμβο-

λίων χρησιμοποιείται, εκτός όλων των άλλων, και για να δικαιολογήσει τις απολύσεις και την ένταση της εργοδοτικής τρομοκρατίας που θα λάμβανε χώρα έτσι και αλλιώς το επόμενο διάστημα.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι, όσο και αν το κράτος φέρεται, δήθεν, να αντιμάχεται όσους αντιτίθενται στον εμβολιασμό, η πραγματικότητα είναι ότι το ίδιο το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα έχει την κύρια ευθύνη για την εμφάνιση και τη διάδοση των ανορθολογικών και αντικοινωνικών αυτών θεωριών. Η εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, η υποβάθμιση σε ορισμένες περιπτώσεις της επικινδυνότητας του ιού, η άρνηση για λήψη έστω και των στοιχειωδών μέτρων προστασίας, οι παλινωδίες και οι πολιτικές σκοπιμότητες πίσω από τις περισσότερες κρατικές αποφάσεις, η συμπόρευση της, κρατικά διορισμένης, επιτροπής λοιμωξιολόγων με τις προσταγές του κράτους (και σε αντίθεση με τα αιτήματα των αγωνιζόμενων υγειονομικών), αλλά και η διαχρονική διαπλοκή που χαρακτηρίζει τη βιομηχανία φαρμάκου εντός του καπιταλιστικού συστήματος είναι μόνο μερικοί από τους λόγους που καθιστούν το κράτος και το κεφάλαιο τους νούμερο ένα «αρνητές», «συνωμοσιολόγους» και «αντιεμβολιαστές».

Η κοινωνική κατάσταση όπως διαμορφώνεται σήμερα, μετά από ενάμιση χρόνο πανδημίας, γεννάει ιδιαίτερες προκλήσεις και απαιτεί από όλους μας να πάρουμε ξεκάθαρη θέση. Το κοινωνικό και ταξικό κίνημα οφείλει να σταθεί ενάντια τόσο στην κρατική θανατοπολιτική όσο και στον μαύρο συνασπισμό των συνωμοσιολόγων, φασιστών, αντιδραστικών και αντι-ορθολογικών υποκειμένων που συνασπίζονται στην πλευρά των «αντιεμβολιαστών» και να αναδείξει το γεγονός ότι οι τελευταίοι, καθώς δεν ενδιαφέρονται και δεν αγωνίζονται για την ουσιαστική προστασία της κοινωνικής πλειοψηφίας, στην πραγματικότητα περισσότερο εξυπηρετούν το κρατικό αφήγημα παρά το πολεμούν. Τοποθετώντας υψηλότερα από όλα τις πραγματικές ανάγκες και τα συμφέροντα των από τα κάτω, οι άνθρωποι της κοινωνικής βάσης, το επαναστατικό κίνημα, τα αγωνιζόμενα σωματεία, οι ταξικές οργανώσεις και συλλογικότητες, όσοι δηλαδή έχουν σπκώσει από την αρχή στις πλάτες τους την υγειονομική κρίση, οφείλουν να συνεχίσουν να απλώνουν χέρι βοήθειας σε όποιον και όποια το έχει ανάγκη και να αγωνιστούν, όπως έχουν κάνει όλο αυτό το διάστημα, για την ενίσχυση της δημόσιας υγείας, για την ελεύθερη πρόσβαση όλων των ανθρώπων σε φάρμακα και εμβόλια, για την αντιμετώπιση, τελικά, της πανδημίας με γνώμονα την αλληλεγγύη και την αγάπη για την ανθρωπινή ζωή. Και ο αγώνας αυτός δεν μπορεί παρά να περνάει μέσα από τον αγώνα για τη δημιουργία μιας κοινωνίας ισότητας και αλληλεγγύης, μιας κοινωνίας που μπορεί να προκύψει μόνο μέσω της κοινωνικής επανάστασης και τον ελευθεριακό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Σ.Ο. Ζερμινάλ

Έχουν περάσει λίγες μέρες που το Υπουργείο παιδείας ανακοίνωσε τις βάσεις εισαγωγής στα Πανεπιστημιακά ιδρύματα, τις πρώτες βάσεις εισαγωγής στο πλαίσιο του συστήματος της Ε.Β.Ε. (Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής) που συμπεριλήφθηκε στον τελευταίο αντiekπαιδευτικό νόμο, μαζί με ένα σορό άλλες αντιδραστικές διατάξεις, έχοντας ως μοναδικό στόχο την περαιτέρω επίθεση στην κοινωνική βάση και τους καταπιεσμένους των εκμεταλλεζόμενων τάξεων. Μαζί με την Ε.Β.Ε., σε μία κίνηση συνεργασίας κράτους και πανεπιστημιακών αρχών, είχε προηγηθεί μερικούς μήνες νωρίτερα, η μείωση των εισακτέων σε αρκετά πανεπιστημιακά τμήματα, που θα απέκλειε χιλιάδες μαθητές από την ακαδημαϊκή εκπαίδευση. Μα να που στο σήμερα οι ανακοινώσεις και οι εικασίες έγιναν πραγματικότητα..

Από την ελάχιστη βάση εισαγωγής και την μείωση των εισακτέων... ...στα Πανεπιστήμια – φαντάσματα

Χιλιάδες μαθητές όχι μόνο δεν κατάφεραν να περάσουν στην σχολή προτίμησής τους αλλά δεν κατόρθωσαν να εισαχθούν σε κανένα πανεπιστημιακό τμήμα. Είδαμε μάλιστα σχολές, όπως το τμήμα Αρχιτεκτόνων μηχανικών της Ήνθης, να μετατρέπονται σε σχολές-φαντάσματα, με την ανυπαρξία ουσιαστικά πρώτου έτους φοιτητών και άλλες με αριθμό επιτυχόντων μονοψήφιο ή στην καλύτερη τέτοιο που να φτάνει τα δεδομένα σχολικής τάξης. Χαρακτηριστικά οι νεοεισαχθέντες Μηχανικοί Περιβάλλοντος στο Μεσολόγγι έφτασαν τους 4, στην Πάτρα ακόμα το τμήμα Γεωλογίας απέκτησε 11 μόνο πρωτοετείς

φοιτητές και η αρχιτεκτονική σχολή απέκτησε 37 νέους φοιτητές. Πιο συγκεκριμένα, οι μαθητές που επιχείρησαν να εξεταστούν με στόχο την εισαγωγή τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση ήταν 92.090 και εκείνοι που τελικά πέτυχαν τον στόχο τους έφτασαν τους 56.942, μιλάμε για ποσοστό 60%. Οι νέοι που δεν τα κατάφεραν, θα αναγκαστούν να καταφύγουν πιθανότατα σε κάποιο ΙΕΚ, ιδιωτικό κολλέγιο ή πρόγραμμα κατάρτισης, προφανώς επί πληρωμή και όσοι δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα θα καταλήξουν να αποτελούν την ακόμα περισσότερο, εκμεταλλεζόμενη εργατική βάση στα χέ-

Οι πυρκαγιές και η λεηλασία της φύσης ως απόρροια του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος

«Η οικολογική δράση ή θα είναι επαναστατική δράση ή δεν θα είναι τίποτα. Η οικολογία ή θα αποκαλύπτει τις ταξικές κοινωνικές αιτίες και τις απάνθρωπες σχέσεις που δημιουργήσαν έναν ολοκληρωτικά δηλητηριασμένο πλανήτη ή θα είναι ένα καλλυντικό του καπιταλισμού».

Μάρει Μπούκτσιν

συνέχεια από εξώφυλλο

Η κλιματική αλλαγή, η εκμετάλλευση και η καταστροφή δηλαδή της φύσης, που οδηγεί τον πλανήτη σε όλο και πιο ακραίες θερμοκρασίες, επιφέρει θανατηφόρες πλημμύρες, πυρκαγιές και μια σειρά άλλων καταστροφών, δεν είναι κάτι το αναπόφευκτο αλλά πηγάζει από την ίδια τη φύση του συστήματος, το οποίο δεν βλέπει τον φυσικό κόσμο παρά μόνο ως ένα ακόμα πεδίο εκμετάλλευσης και κερδοφορίας. Οι εμπρησμοί που λαμβάνουν χώρα κάθε χρόνο σε περιοχές με «υψηλό επενδυτικό ενδιαφέρον» δεν είναι, επίσης, κάτι το τυχαίο, αλλά σχετίζονται άμεσα με τα σχέδια μια σειράς πολυεθνικών εταιριών της ενέργειας, οι οποίες δεν διστάζουν να λεηλατήσουν ολόκληρους τόπους όταν αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Βλέπουμε λοιπόν, ότι οι περιοχές που κήκνουν την περασμένη περίοδο αποτελούν στην πλειονότητά τους περιοχές στις οποίες υπάρχουν εδώ και χρόνια σχέδια είτε για ανάπτυξη διαφόρων ενεργειακών Project (εγκατάσταση ανεμογεννητριών στην Εύβοια και σε άλλες περιοχές), είτε για τουριστική εκμετάλλευση (πχ πυρκαγιές στην Αττική). Με λίγα λόγια, η παράδοση στις στάχτες εκατομμυρίων δασικών στρεμμάτων εξυπηρετεί με τον καλύτερο τρόπο τις αδηφάγες ορέξεις του κατασκευαστικού και κτηματομεσιτικού κεφαλαίου, της τουριστικής βιομηχανίας και των μεγάλων ενεργειακών πολυεθνικών ομίλων και γι' αυτό το λόγο κράτος και κεφάλαιο αποτελούν σε πολλές περιπτώσεις τους κύριους ενόχους και τους κατεχόνους «εμπρηστές». Άλλωστε, ουκ ολίγες φορές στο παρελθόν, έχουμε δει τόπους που καίγονται να μετατρέπονται το αμέσως επόμενο διάστημα σε απέραντα εργοτάξια, με την αιτιολογία ότι «αφού καταστράφηκαν είναι ευκαιρία να αξιοποιηθούν για οικονομικούς σκοπούς». Ακόμα και σήμερα, μόλις λίγες ημέρες μετά τις πυρκαγιές, αρκετές από τις κατεστραμμένες εκτάσεις έχουν αδειοδοτηθεί προκειμένου να αποτελέσουν πεδίο εγκατάστασης ανεμογεννητριών και τουριστικών μονάδων.

Από τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι όσο και αν οι κυρίαρχοι χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τις επιπτώσεις των πυρκαγιών και διαμηνύουν σε όλους τους τόνους ότι «θα βρεθούν οι ένοχοι», η αλήθεια είναι ότι οι πραγματικοί ένοχοι είναι τα ίδια τα κράτη και οι καπιταλιστές, το ίδιο το απάνθρωπο αυτόσυστημα που μετράει τα πάντα με βάση το κέρδος και τον αγώνα για εξουσία. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη που βιώσαμε όλοι το προηγούμενο διάστημα έγινε εμφανές ότι υπάρχουν δυο κόσμοι σε σύγκρουση. Από τη μια μεριά βρίσκεται το κράτος (και το κεφάλαιο, για το οποίο,

άλλωστε, το κράτος αποτελεί το καλύτερο στήριγμα) το οποίο έδειξε από την πρώτη στιγμή την πλήρη απροθυμία του να λάβει μέτρα για την αντιμετώπιση των πυρκαγιών και για την προστασία της ανθρώπινης ζωής. Αφού τα προηγούμενα χρόνια είχε φροντίσει να διαλύσει τις υπηρεσίες δασοπροστασίας και δεν είχε ενδιαφερθεί ώστε να προβεί

σε έργα κοινωνικής μέριμνας και πρόληψης καταστροφών (αντιπυρικά, αντιπλημμυρικά, αντισεισμικά έργα κλπ), το κράτος, την ώρα που οι πυρκαγιές έπαιρναν όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, όχι μόνο δεν έριξε στη μάχη κάθε διαθέσιμο επίγειο και εναέριο μέσο αλλά αντίθετα έβαζε τους μπάτσους να εκκενώνουν περιοχές, δήλωνε με περίσσιο θράσος ότι «η αντιμετώπιση είναι υποδειγματική» και περιφρονούσε τους κατοίκους που δήλωναν ότι δεν ενδιαφέρεται κανείς γι' αυτούς και έκαναν εκκλήσεις για βοήθεια. Απέναντι σε αυτή την εγκληματική και πλήρως αντικοινωνική στάση του κράτους στάθηκε από την πρώτη στιγμή η κοινωνική βάση, η οποία ενεργοποιήθηκε και, προτάσσοντας ως κύριο όπλο την ταξική και κοινωνική αλληλεγγύη, δημιούργησε δομές αλληλοβοήθειας, έστησε δίκτυα συλλογής και διανομής ειδών πρώτης ανάγκης προς τις πυρόπληκτες περιοχές, ανέδειξε τους πραγματικούς υπαίτιους αλλά και την εγκληματική κρατική διαχείριση και σε πάρα πολλές περιπτώσεις βρέθηκε στα μέτωπα, στα πεδία και στους τόπους που λάμβαναν χώρα οι πυρκαγιές, με σκοπό την παροχή βοήθειας στην αντιμετώπιση της καταστροφής. Ήταν οι ίδιοι οι κάτοικοι των περιοχών που πλήττονταν από τις πυρκαγιές - με τη βοήθεια ανθρώπων που βρέθηκαν

από αίσθημα κοινωνικής αλληλεγγύης στα σημεία προκειμένου να βοηθήσουν- αυτοί που πραγματικά αντιμετώπισαν την καταστροφή και έσωσαν πολλά από τα δάση που απειλούνταν από τις φλόγες. Ήταν οι ίδιοι οι άνθρωποι της κοινωνικής βάσης αυτοί που κατήγγειλαν τον κρατικό εμπαιγμό και αυτό-οργανώθηκαν με σκοπό να σώσουν τις περιοχές στις οποίες κατοικούσαν. Το γεγονός αυτό αποτελεί μια ακόμα κραυγαλέα απόδειξη για το ότι η αυτό-οργάνωση της κοινωνίας αποτελεί την καλύτερη εγγύηση για την προστασία των συμφερόντων της κοινωνικής βάσης, αποτελεί άλλη μια τρανή απόδειξη για το ότι «μόνο ο λαός είναι ικανός να σώσει το λαό».

Με βάση όλα τα παραπάνω, μέσα σε μια συνθήκη άγριας ταξικής εκμετάλλευσης και καπιταλιστικής επίθεσης στην κοινωνία και στη φύση, καθίσταται σαφές ότι ο μόνος δρόμος που μπορεί να βάλει εμπόδια στην καταστροφή του πλανήτη, του φυσικού κόσμου και της κοινωνίας είναι ο δρόμος του αγώνα με στόχο την ολοκληρωτική καταστροφή του παρασιτικού και απάνθρωπου συστήματος του κράτους και του κεφαλαίου. Η αξία της αλληλοβοήθειας και η πρακτική της αυτό-οργάνωσης που ξεπρόβαλαν ως άμεσα κοινωνικά ανταντακλαστικά θα πρέπει να διατηρηθούν και να επεκταθούν ακόμα παραπάνω προκειμένου να καταστούν μαζικές κοινωνικές πρακτικές και να αποτελέσουν αντίβαρο στον ατομικισμό και

στη λογική της ανάθεσης των δικών μας υποθέσεων στα χέρια του κράτους. Έχοντας επίγνωση ότι η κύρια πηγή του κακού είναι το ίδιο το κυρίαρχο κοινωνικό και οικονομικό σύστημα που καταστρέφει τη φύση και διαταράσσει τη σχέση του ανθρώπου με αυτή, έχουμε όλοι χρέος να αγωνιστούμε σε κάθε πεδίο που εκδηλώνεται η λεηλασία της φύσης από το κράτος και το κεφάλαιο, να εντείνουμε τους αγώνες για την υπεράσπιση του φυσικού κόσμου και να είμαστε έτοιμοι να δημιουργήσουμε νέους όπου είναι αναγκαίο. Και φυσικά, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι ο αγώνας για την υπεράσπιση της γης και της ελευθερίας, ο αγώνας ενάντια στα εγκληματικά σχέδια των κυρίαρχων περνάει μέσα από το συθέμελο γκρέμισμα του κόσμου της εκμετάλλευσης. Επομένως, είναι αναγκαίο να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και να οργανωθούμε έτσι ώστε να καταστρέψουμε το παλιό, που υπόσχεται μόνο αδικία και θάνατο και να οικοδομήσουμε στη θέση του έναν κόσμο που θα τοποθετεί στο κέντρο του τον άνθρωπο και τις πραγματικές του ανάγκες, την αλληλοβοήθεια και την αρμονική συνύπαρξη με τον φυσικό κόσμο.

Σ.Ο. Ζερμινάλ

ρια των εκάστοτε αφεντικών. Ουσιαστικά ο στόχος του κρατικού, καπιταλιστικού συστήματος παίρνει σάρκα και οστά καθώς υποβαθμίζεται πλήρως η δημόσια παιδεία ενώ, την ίδια στιγμή, ενισχύεται ολοένα και περισσότερο το οποιοδήποτε ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα, μια στρατηγική που εξυπηρετεί ακόμα πιο πιστά τις ανάγκες και τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Παράλληλα, οι επιπτώσεις που θα επιφέρουν οι εκδικητικές αυτές αλλαγές στον τρόπο εισαγωγής στην ακαδημαϊκή εκπαίδευση δεν σταματούν στα παραπάνω. Ο ανταγωνισμός που αποτελεί κινητήριο δύναμη του κρατικού, καπιταλιστικού μοντέλου γιγαντώνεται μεταξύ των μαθητών. Οι εξετάσεις τείνουν να γίνονται ένα εξαιρετικά αιματηρό πεδίο μάχης όπου ο μαθητής με την πιο ισχυρή οικονομική υποστήριξη (φροντιστήρια, ιδιαίτερα μαθήματα

κλπ) θα «περνάει πάνω» από τον συμμαθητή του που θα αποτελεί κομμάτι της τάξης των καταπιεσμένων. Όσο για τα πανεπιστημιακά τμήματα που κάθε χρόνο θα δέχονται ολοένα και λιγότερους νέους φοιτητές, το πιθανότερο σενάριο φαίνεται να είναι το «λουκέτο» και η συγχώνευσή τους με τα τμήματα ίσως μεγαλύτερων πόλεων, εξωθώντας ξανά τους μαθητές της διαρκώς εκμεταλλεζόμενης τάξης στο περιθώριο, μιας και πιθανότατα δεν θα έχουν την οικονομική δυνατότητα να ζήσουν και να σπουδάσουν μακριά από το σπίτι τους.

Είναι ξεκάθαρο, πως το μοντέλο που πάει να στηθεί για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση εντείνει ολοένα και περισσότερο τους ταξικούς φραγμούς, ενισχύοντας με κάθε τρόπο την παιδεία των λίγων και εκλεκτών, των προνομιούχων. Στην συνολική αυτή επίθεση δεν μπορούμε

παρά να απαντήσουμε με τον οργανωμένο αγώνα, στους δρόμους, στις σχολές, σε όλα τα πεδία. Το φοιτητικό αλλά και το μαθητικό κίνημα απέδειξε τους προηγούμενους μήνες, με τις εκατοντάδες καταλήψεις, τις διαδηλώσεις, τις συνελεύσεις, πως μπορεί δυναμικά να πάρει θέση και να ανατρέψει λίγο ή πολύ το υπάρχον. Η αναβολή της εισόδου των μπάτσων στα πανεπιστήμια, μέχρι νεωτέρας είναι ένα παράδειγμα ανατροπής, διαμέσου του αγώνα των φοιτητών. Να πάρουμε δύναμη από κάθε τέτοιο παράδειγμα και να συνεχίσουμε δυναμικά τον αγώνα ενάντια σε ό,τι μας καταπιέζει, σε ό,τι στερεί την ελευθερία μας.

Θένια Π.

Στην ένταση της έμφυλης βίας να βρεθούμε όλες οι γυναίκες της εργατικής τάξης στους δρόμους του αγώνα ενάντια στην πατριαρχία, το κράτος και το κεφάλαιο...

Στην Πάτρα, κοπέλα επί 5 μήνες ζούσε κλειδωμένη από 27χρονο άντρα ο οποίος την κακοποιούσε, τη βίαζε και επιχειρούσε να την εκδώσει ένα μόλις μήνα μετά το αντίστοιχο περιστατικό 18χρονης κοπέλας στην Ηλιούπολη.

Το μεσημέρι της Δευτέρας 23 Αυγούστου δολοφονήθηκε 55χρονη γυναίκα στην ανατολική Θεσσαλονίκη από τον άντρα της, με την οποία σήμερα μετράμε 9 γυναικοκτονίες μέσα στο 2021.

Το τελευταίο διάστημα έχουμε παρακολουθήσει πλήθος αποτρόπαιων εγκλημάτων έμφυλης βίας. Οι καταγγελίες μεταναστριών από το ΠΡΟ.ΚΕ.ΚΑ. στην Πέτρου Ράλλη για σεξουαλικές παρενοχλήσεις από μπάτσους, η κατ' επανάληψη για πολλά χρόνια κακοποίηση παιδιών και ενηλίκων από τον Λιγνάδη και η προσπάθεια συγκάλυψης της υπόθεσης από το κράτος, η συτηρητική δολοφονία σε δημόσια θέα γυναίκας από τον μπάτσο άντρα της ένα χρόνο πριν, η δολοφονία της 28χρονης και του αδερφού της από τον άντρα της πρώτης στην Μακρυνίτσα τον περασμένο Απρίλη, ο βιασμός της καθαρίστριας στα Πετράλωνα, η γυναικοκτονία της Καρολάιν στα Γλυκά Νερά, η απαγωγή και συστηματική κακοποίηση 18χρονης από μπάτσο στην Ηλιούπολη αλλά και η κακοποίησή της από τα 11 της από τον πατέρα της, η γυναικοκτονία στην Φολέγανδρο-5η επίσημα καταγεγραμμένη για το 2021- είναι τα πιο ειδικά από αυτά αλλά σίγουρα όχι τα μόνα.

Στην εποχή της απογείωσης της επίθεσης του κράτους και των αφεντικών, οι βασικοί εξουσιαστικοί πυλώνες επιχειρούν να μεταφέρουν τη σήψη του κρατικού, καπιταλιστικού και πατριαρχικού τρόπου οργάνωσης στην κοινωνία. Η σημερινή υγειονομική κρίση, με ό,τι αποτέλεσμα αυτή φέρει στην οικονομία άρα στις δικές μας πλάτες, ο αναγκαστικός εγκλεισμός στο σπίτι με τις προφανείς επιπτώσεις που έχει για χιλιάδες γυναίκες και παιδιά αλλά και η ολοφάνερη συγκάλυψη και ενορχήστρωσης κυκλωμάτων σεξουαλικής κακοποίησης και εκμετάλλευσης από το κράτος, είναι όλα αυτά που ενισχύουν την επίθεση στα σώματα και τις ψυχές μας.

Όλη αυτή η συγκυρία που περιγράφεται παραπάνω συμπληρώνει ένα παζλ λυσσαλέας επίθεσης στις γυναίκες, μιας επίθεσης που δεν μας αφήνει χώρο να ανασάνουμε. Δεν υπάρχει κάποιος, έξω από εμάς-τις γυναίκες και τους άντρες της τά-

ξης μας-, να απευθυνθούμε για βοήθεια γιατί είναι όλοι αυτοί που συμπληρώνουν το παζλ της έμφυλης βίας και φροντίζουν για την αναπαραγωγή ενός συστήματος βίας και εξουσίας που σπάζει.

Η ανάγκη για το χτίσιμο ενός σιβαρού κινήματος ενάντια στην πατριαρχία και την έμφυλη βία φαίνεται πιο απαιτητή από ποτέ.

Σε άλλες χώρες, σε άλλο χρόνο, σε αντίστοιχες συνθήκες της ίδιας επίθεσης, έγινε κεντρικό σύνθημα των γυναικών το «ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ», εμείς πρέπει να κρατήσουμε το «ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ!» που μέρες τώρα κοσμεί τα κέντρα των ελληνικών πόλεων. Δεν θα μας σκοτώσουν

γιατί δε θα αφήσουμε καμία γυναίκα της τάξης μας μόνη απέναντι στον κοινωνικό κανιβαλισμό, την κρατική επίθεση και την πατριαρχική βαρβαρότητα. Δεν θα μας σκοτώσουν γιατί θα βρούμε όλες αυτές τις γυναίκες που κακοποιούνται στο χώρο δουλειάς, στο σπίτι, στη γειτονιά και θα τις καλέσουμε σε κοινό αγώνα και οργάνωση ενάντια στην πατριαρχία, το κράτος και το κεφάλαιο.

Και για να γίνουν αυτά οφείλουμε, πρώτα από όλα, να οχυρωθούμε.

Ο κόσμος που ζούμε είναι χωρισμένος σε πλούσιους και φτωχούς, σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους. Σε έναν τέτοιο κόσμο τα συμφέροντα μας μοιραία συγκρούονται με τους από πάνω. Σε έναν κόσμο που κάποιος λίγοι εκμεταλλεύονται τον κάματο των πολλών για να πλουτίσουν, σε έναν κόσμο που το

κράτος επιβάλλεται στους από τα κάτω για να τους διαχειριστεί για την παραγωγικότερη δυνατή τους συνθήκη, σε έναν κόσμο που η πατριαρχία αξιοποιείται για να μας διαιρέσει και να εντείνει τον κοινωνικό κανιβαλισμό, σε αυτόν τον κόσμο πρέπει να ενωθούμε όλες οι γυναίκες της εργατικής τάξης και πλάι μας να έχουμε τους συντρόφους μας, γιατί ο αγώνας είναι κοινός. Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία ή θα είναι αντικαπιταλιστικός ή δε θα είναι τίποτα. Δεν θα μπορούσε να μας καλύπτει η ισότιμη θέση μας με τους άντρες στο υπάρχον όσο υπάρχει καταπίεση, όσο υπάρχουν εκμεταλλευόμενοι. Το ουσιαστικό ζήτημα, αυτό που πρέπει

ναι και μιλάει για αυτό που της συμβαίνει είναι μία αρχή συνειδητοποίησης και στιβαρής μεν, προσωπικής δε στάσης. Αυτό, οφείλει να βρει έναν συλλογικό τρόπο επίλυσης και έναν αγωνιστικό τρόπο απάντησης. Μια γυναίκα που μιλάει, πρέπει να βρει το συλλογικό υποκείμενο που θα την ακούσει, θα την πιστέψει και θα την αγκαλιάσει. Ένα συλλογικό υποκείμενο που, εκτός του ευρύτερου αγώνα, θα στήσει αναχώματα στην επέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού (που αγγίζει πια και την επίθεση στις γυναίκες όπως είναι προφανές). Αφ' ενός θα της προσφέρει στήριγμα σε ένα τρομερό βίωμα για την ίδια και αφετέρου θα το μετουσιώσει σε αγώνα απέναντι στο σύστημα που γεννά και καλλιεργεί στοχευμένα τέτοιες συμπεριφορές.

Τα κοινωνικά αντανάκλαστα φαίνεται να ανταποκρίνονται, τελευταία, στην επίθεση που δέχονται οι γυναίκες της τάξης μας. Από τον βιασμό της εργάτριας στα Πετράλωνα και την άμεση παρουσία αλληλέγγυου κόσμου εκεί προκειμένου να βρεθεί στο πλευρό της γυναίκας μέχρι τον κόσμο που ανταποκρίθηκε στη συγκέντρωση έξω από το ΑΤ Ηλιούπολης για τη 18χρονη είναι σημαντικά αντανάκλαστα που πρέπει να κρατήσουμε. Όλες οι τελευταίες υποθέσεις μας έδειξαν έμπρακτα πως δεν μπορούμε να βασιζόμαστε στο κράτος, τους θεσμούς, τους μπάτσους, την δικαστική αρχή ή την εκκλησία. Το επόμενο διάστημα και όσο η έμφυλη βία θα προωθείται και θα εντείνεται όλοι οι παραπάνω θα είναι συννοχοί και εμείς οφείλουμε, πέραν της άμεσης δράσης, να χτίσουμε και δομές προστασίας, στήριξης και στοργής των κακοποιημένων γυναικών. Να βρούμε τους τρόπους, τους χρόνους και τους χώρους να τις χωρέσουν προκειμένου να ξεπεράσουν τα βιώματά τους, να προστατευθούν από τους κακοποιητές τους αλλά και από όλους αυτούς που συνηθίζουν να συνεχίζουν να τις κακοποιούν και να τις εξευτελίζουν κατόπιν όσων τις έχουν συμβεί λες και φταίνε.

Η κλιμακούμενη και μεθοδευμένη ένταση της επίθεσης στις γυναίκες της εργατικής τάξης να τις βρει ενωμένες και στους δρόμους του αγώνα ενάντια στην πατριαρχία, το κράτος και το κεφάλαιο.

Καμία άλλη δολοφονημένη! Καμία μόνη απέναντι στην πατριαρχία, το κράτος και το κεφάλαιο!

Μαρία Μ.

Ζερμινάλ

είναι ο μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το γαλλικό επαναστατικό ημερολόγιο. Αρχίζει στις 21 Μάρτη και τελειώνει στις 19 Απρίλη.

Ζερμέν (Germen) στα λατινικά σημαίνει σπόρος. Αυτόν το σπόρο της ελευθερίας και την ελπίδα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο προσπάθησε να περιγράψει και ο Εμίλ Ζολά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του στα 1885. Αυτή την ελπίδα κουβαλάμε κι εμείς στις καρδιές μας.

Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα, ωστόσο δεν ξεχνάμε πως την ίδια ονομασία χρησιμοποίησαν συ-

ντρόφισσες και σύντροφοι στην πόλη της Πάτρας, δυο δεκαετίες πριν, για να εκφράσουν τις δικές τους πολιτικές θέσεις και ανησυχίες μέσα από ένα αναρχικό περιοδικό. Το ίδιο όνομα για να εκφράσουν τον ίδιο ασίγηστο πόθο της ελευθερίας χρησιμοποίησαν ουκ ολίγες φορές σύντροφοι διεθνώς, μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Από την πρώτη απόπειρα του Ρούντολφ Ρόκερ στα 1900 μέχρι πρόσφατα παραδείγματα αναρχικών επιθεωρήσεων, κολεκτίβων, βιβλιοθηκών, ομάδων και πιθανώς άλλων που αγνοούμε.

Σε αυτό το -πολλές φορές απροσπέλαστο και απροσδιόριστο- ιστορικό συνεχές αναφερόμαστε και τον ίδιο αγώνα υπηρετούμε κι εμείς σήμερα. Τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

Για επιπλέον υλικό, ενημερώσεις και αναλύσεις: ipposd.org

«Η Ευρασία διατηρεί τη γεωπολιτική σπουδαιότητα της διότι όχι μόνο βρίσκονται στη δυτική περιφέρεια της –Ευρώπη– πολλές παγκόσμιες πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις, αλλά και η Ανατολική περιφέρειά της, η Ασία, έγινε τελευταία ζωτικό κέντρο οικονομικής ανάπτυξης και ανερχόμενης πολιτικής επιρροής. Γι’ αυτό το λόγο, το ζήτημα του τρόπου με τον οποίο μια Αμερική με παγκόσμιες δεσμεύσεις θα ασχοληθεί με τους πολύπλοκους ευρασιατικούς συσχετισμούς δυνάμεων και ιδιαίτερα αν θα αφήσει να εμφανιστεί μια κυρίαρχη και ανταγωνιστική ευρασιατική δύναμη εξακολουθεί να έχει κεντρική σημασία για την ικανότητα της Αμερικής να ασκεί την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία».

Αυτά έγραφε στα 1997 ο σύμβουλος εθνικής ασφάλειας των ΗΠΑ Ζμπίγκνιου Μπρζεζίνσκι στη «Μεγάλη Σκακιέρα», αρχιγεράκι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και γνωστός για την οικοδόμηση αντι-κομμουνιστικών στρατηγικών σε διάφορες περιοχές του κόσμου ήδη από τη δεκαετία του 1960.

Ήταν ο ίδιος που στα 1977, ανέλαβε για λογαριασμό του προέδρου Κάρτερ να έρθει σε επαφή με τους τζιχαντιστές Μουτζαχεντίν και να τους εξοπλίσει απέναντι στη δημοκρατική κυβέρνηση του Αφγανιστάν και στους σοβιετικούς συμμάχους της.

Ήδη το 1980, είναι ενεργή η εμπλοκή του NATO και της ΕΕ στην υποστήριξη σκοταδιστικών και φονταμενταλιστικών ομάδων στην περιοχή για να ανακοπεί η επιρροή της ΕΣΣΔ στο Αφγανιστάν, να ανατραπεί η κυβέρνηση των κομμουνιστών και να αναχαιτιστούν τα αριστερά κινήματα που είχαν αναπτυχθεί.

Οι Ταλιμπάν αναδύθηκαν μέσα από τους Μουτζαχεντίν και αφού δέχτηκαν στους κόλπους τους πολλούς από αυτούς, εκπαιδεύτηκαν στα εργαστήρια της CIA και των μυστικών υπηρεσιών του Πακιστάν, εξοπλίστηκαν από τον ευρωατλαντικό άξονα και εξυπηρέτησαν τον πόλεμο ενάντια στους σοβιετικούς στην κεντρική Ασία, λειτουργώντας ως προξένια του δυτικού ιμπεριαλισμού. Ο ίδιος ο Μπιν Λάντεν, μάλιστα, στη δεκαετία του 1990, παρουσιάστηκε από τον αμερικάνικο τύπο ως «σαουδάραβας επενδυτής που αγωνίζεται ενάντια στη σοβιετική τυραννία».

Αργότερα, μετά το ξέσπασμα εμφυλίου πολέμου στο Αφγανιστάν στις αρχές της δεκαετίας του 1990, και μόνο όταν εμφανώς είχαν επιτελέσει το σκοπό τους, απομονώθηκαν στους διεθνείς συσχετισμούς ως «τρομοκράτες». Διατήρησαν τον έλεγχο του μεγαλύτερου μέρους του Αφγανιστάν μέχρι το 2001, όπου οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους εισήλθαν στη χώρα ως «απελευθερωτές» από ένα καθεστώς που οι ίδιοι ανοιχτά υποστήριξαν.

Οι Ταλιμπάν ξανάρχονται..

Μικρή ιστορία ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

Στα 20 χρόνια της αμερικανονατοϊκής κατοχής, εδραιώθηκε ένα καθεστώς ακραίας βίας (με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς) και διαφθοράς, ένα απέραντο εκτροφείο κάθε λογής ένοπλων μουλάδων και μαζικής παραγωγής οπίου, αποδεικνύοντας στη πράξη πως κύριος στόχος του πολέμου ήταν η εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών και η στρατηγική περικύκλωση του ρωσοκινέζικου άξονα, στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών αυτών των δυνάμεων με τις ΗΠΑ.

Σε όλο αυτό το διάστημα, οι Ταλιμπάν ανασυντάσσονται στρατολογώντας κόσμο από τους προσφυγικούς καταυλισμούς που δημιούργησε η αμερικανική κατοχή, συντηρούν την εμφύλια σύρραξη, αναπτύσσουν διπλωματικές σχέσεις μέχρι και με τις ίδιες τις κατοχικές δυνάμεις, διατηρούν ανοιχτούς διαύλους με αντίστοιχες ομάδες που δρουν στην ευρύτερη περιοχή, όπως το ISIS και ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός. Την ίδια περίοδο, τα δυτικά κράτη στελεχώνουν με βαρύ οπλισμό (μυδραλιοβόλα, αντιαρματικοί πύραυλοι κ.α.) δυνάμεις όπως η Αλ Κάιντα και το Ισλαμικό Κράτος.

Σήμερα, οι κατοχικές δυνάμεις των ΗΠΑ και των άλλων 45 συμμάχων τους –ανάμεσα τους και το ελληνικό κράτος– αποχωρούν. Στο στρατηγικό αδιέξοδο της ατελέσφορης εμπλοκής στον πόλεμο του Αφγανιστάν, οι αμερικάνοι απαντούν με τακτική υποχώρηση, έχοντας ήδη πραγματοποιήσει συμφωνία με τους Ταλιμπάν για την ομαλή εναλλαγή της εξουσίας. Εστιάζουν παράλληλα την προσοχή τους σε άλλα «μέτωπα», διατηρούν τον έλεγχο των πετρελαιοπηγών της περιοχής, ενώ ελπίζουν το χάος που θα αφήσουν πίσω τους να λειτουργήσει εργαλειακά υπέρ τους.

Έτσι, εν μέσω πολύπλοκων ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, οι Ταλιμπάν επανέρχονται ως απελευθερωτές στην Καμπούλ, έχοντας πλέον μάθει να πραγ-

ματοποιούν διπλωματικούς ελιγμούς, να τηρούν τα «προσχήματα» και να διατηρούν επικοινωνία με τη ρωσική και την κινέζικη πρεσβεία, προσβλέποντας σε ευρεία διεθνή αναγνώριση όταν «καταλαγιάσουν» τα πράγματα.

Την ίδια ώρα χτίζουν εκ νέου και υπόγειο το θεοκρατικό τους έκτρωμα όπου οι γυναίκες λιθοβολούνται αν εγκαταλείψουν τον άντρα τους, θάβονται ζωντανές αν είναι «ανήθικες», απαγορεύεται να βγουν έξω στο δρόμο χωρίς μπούρκα και ανδρική συνοδεία, τα κορίτσια δεν πάνε στο σχολείο, δεν δουλεύουν, ενώ δεν επιτρέπεται ακόμη και να πάνε στο νοσοκομείο, εκτός κι αν τα συνοδεύουν ανδρικά μέλη της οικογένειάς τους.

Οι μοναδικοί σίγουρα χαμένοι από τις τελευταίες εξελίξεις είναι οι φτωχοί και οι καταπιεσμένοι του Αφγανιστάν και ιδίως οι γυναίκες και οι προοδευτικοί άνθρωποι. Ωστόσο χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή: το παράδειγμα του Αφγανιστάν είναι χαρακτηριστικό. Βασικοί υπαίτιοι αυτού του διαρκώς ανακυκλούμενου αιματηρού κύκλου τόσο στο Αφγανιστάν, όσο στη Μέση Ανατολή, την Αφρική και παντού στον κόσμο, όπου διεξάγονται πόλεμοι και εδραιώνονται απάνθρωπα καθεστώτα, δεν είναι γενικά και αόριστα η «διεθνής τρομοκρατία», ο ισλαμοφασισμός, οι φατρίες και οι μουλάδες, αλλά είναι οι καπιταλιστές και τα κράτη που υπολογίζοντας μόνο τα κέρδη και την επέκταση της εξουσίας τους, συμμάχησαν με όλες τις σκοταδιστικές δυνάμεις, επένδυσαν οικονομικά στον τρόπο, εργαλειοποίησαν το προσφυγικό ζήτημα για να αναστήσουν το φασισμό και την ακροδεξιά ως αντίπαλο δέος στα απελευθερωτικά ταξικά κινήματα και να εγκαθιδρύσουν το Κράτος της Ασφάλειας στο εσωτερικό του δυτικού κόσμου, μετέτρεψαν την ανθρωπινή ζωή σε «παράπλευρη απώλεια» και τον πλανήτη σε απέραντο νεκροταφείο για την διεξαγωγή των ιμπεριαλιστικών τους επιδρομών.

Όταν τα κράτη και τα αφεντικά ξαναμοιράζουν τη γη, οι κυρίαρχοι επεκτείνουν τις «σφαίρες επιρροής» τους, οι συγκρούσεις κλιμακώνονται για τους οικονομικούς και ενεργειακούς πόρους, τις ΑΟΖ και τους αγωγούς και τα τύμπανα του πολέμου ηχούν ακόμα πιο δυνατά, μυρίζει το αίμα των λαών που χύνεται και θα χυθεί για τα συμφέροντά τους. Οι λαοί βασιζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις και μακριά από κάθε επίδοξο προστάτη μπορούν να παλέψουν για τις δικές τους ανάγκες. Να αγωνιστούν για μια αξιοπρεπή ζωή μακριά από πολέμους, φτώχεια, προσφυγιά και εξαθλίωση. Να αγωνιστούν για έναν καλύτερο κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης, δικαιοσύνης, αυτοδιάθεσης και ειρηνικής συνύπαρξης.

Δήμος Π.

Μία Βραζιλία χωρίς ιθαγενείς λαούς

Το Συντονιστικό Ιθαγενών Λαών της Βραζιλίας (Apib) με αφορμή τους 1.163 θανάτων ιθαγενών εξαιτίας του covid-19, καταγγέλλει ότι η κυβέρνηση Μπολσονάρο άφησε σκόπιμα τους πληθυσμούς αυτούς χωρίς υγειονομική περίθαλψη, έχοντας το σχέδιο «να εξοντώσει τις ιθαγενείς κοινότητες και να φτιάξει μια Βραζιλία χωρίς ιθαγενείς λαούς».

Παράλληλα, καταγγέλλει την λεηλασία της γης και των φυσικών αγαθών από εταιρίες υλοτομίας και εξορύξεων. Πριν από λίγες μέρες εκπρόσωποι 117 αυτοχθόνων λαών από διαφορετικές γωνίες της Βραζιλίας συγκεντρώθηκαν στην πρωτεύουσα Μπραζιλία για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στο σχέδιο νόμου για την οριοθέτηση των ιθαγενικών εδαφών. Στόχος αυτής της μεταρρύθμισης που προωθεί η κυβέρνηση, είναι να χαρακτηρίζονται ως ιθαγενικά εδάφη μόνο εκείνα που κατοικούνταν από το 1988 και μετά, έτος κατά το οποίο θεσπίστηκε το ισχύον Σύνταγμα της χώρας. Εάν αυτή η μεταρρύθμιση περάσει, θα έχει ως συνέπεια να πληγεί

ακόμα περισσότερο η κατοχή και η νομική αναγνώριση τους, ειδικότερα όσων αρπάχτηκαν από τους ιθαγενείς πληθυσμούς κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας (1964-1985).

Ποιοι ενδιαφέρονται για τον αποχαρακτηρισμό των ιθαγενικών εδαφών; Μια κοινοβουλευτική μερίδα γνωστή με το παρατσούκλι «τσιφλικάδες», οι οποίοι ασκούν πίεση υπέρ των συμφερόντων της αγροτοβιομηχανίας. Τη γη της οποίας το μεγαλύτερο μέρος βρίσκεται στην Αμαζονία, εποφθαλμιούν κάποιες από τις μεγαλύτερες εταιρίες του κόσμου, όπως οι Bayer, Coca Cola, Dow, DuPont, Kraft y Monsanto, Unilever, Danone, Carrefour, Glencore, Nestlé, Syngenta, μεταξύ άλλων. Οι αυτόχθονες κοινότητες βιώνουν τις συνέπειες των καταστροφικών πολιτικών μιας κυβέρνησης που συνδυάζει τον ακραία νεοφιλελευθερισμό με τον ρατσισμό.

Tierra Y Libertad - Γη και Ελευθερία

Μνημονεύοντας τον Σαντιάγο Μαλντονάδο*

Πέρασαν πλέον τέσσερα χρόνια από τότε που γνώρισα προσωπικά τον Σαντιάγο. Ήταν ένα απόγευμα του Ιουνίου ή του Ιουλίου του 2017 στη νέα βιβλιοθήκη της Αβεγιανάδα, την οποία είχαμε στήσει με πολύ κόπο, αφότου καταλάβαμε ένα εγκαταλειμμένο αρτοποιείο.

«Με λένε Λετσούγκα, Λέτσου», μου είπε με ένα χαμόγελο. Εγώ γέλασα και τον ρώτησα σε τί οφειλόταν το παρατσούκλι. «Είναι για τα μαλλιά, μου λένε ότι το πίσω μέρος μεγαλώνει σα μαρούλι», ήταν η απάντησή του. Για όσο τον συναναστράφηκα ήταν πάντα φιλικός και γελαστός, έδινε την αίσθηση ενός συντρόφου εξαιρετικά ξεστού και ευχάριστου. Ήταν πολύ ενθουσιασμένος, καθώς αφηγούταν ότι είχε ταξιδέψει πολύ στην επικράτεια που κατέχεται από το Κράτος της Χιλής, ιδιαίτερα καθώς παρακολουθούσε τη σύγκρουση με τις εταιρίες καλλιέργειας σολομού στον νότο. «Θα επιστρέψω και θα συνεχίσω να ταξιδεύω», μου είπε, δείχνοντας ξεκάθαρα τον αναρχικό του νομαδισμό.

Λίγο καιρό αργότερα θα έφτανε η καταραμένη 1η Αυγούστου και θα μας συγκλόνιζε η είδηση της εξαφάνισής του. Άργησα μερικές μέρες να συνειδητοποιήσω ότι επρόκειτο για το ίδιο πρόσωπο που μου είχε συστηθεί ως «Λετσούγκα», μια και πολλοί τον αποκαλούσαν «Ελ Μπρούχο» (ομάχος). «Φίλε, εξαφάνισαν τον Μάγο», έλεγαν. Νόμιζα ότι δεν τον γνώριζα, μέχρι που είδα μια φωτογραφία του και κατάλαβα ότι επρόκειτο για το ίδιο πρόσωπο. Από εκείνη τη μέρα, δεν ήμουν πλέον ο ίδιος.

Το να γνωρίζεις στη θεωρία ότι το Κράτος εξαφανίζει ανθρώπους είναι ένα πράγμα, το να εξαφανίσουν κάποιον που γνώρισες και με τον οποίο μοιραζόσουν ιδέες και πρακτικές, είναι κάτι διαφορετικό. Από εκείνη τη μέρα, οι πεποιθήσεις μου και η απαξίωσή μου προς αυτό το άθλιο σύστημα έγιναν πιο δυνατές. Και δεν ήμουν ο μόνος. Η εξαφάνιση του Μάγου ήταν η σπίθα που μας έκανε να βγούμε στους δρόμους. Πολλοί από τους συντρόφους και από τις συντρόφισσες με τους οποίους και τις οποίες σήμερα συμπορεύομαι, τους/τις γνώρισα σε συνελεύσεις που ενεργοποιήθηκαν με στόχο την εύρεση του Σαντιάγο. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τις δράσεις που ξεκίνησαν από τη στιγμή που μαθεύτηκε η τρομερή είδηση. Άρχισαν τα μπλόκα στους δρόμους, οι επιθέσεις σε κρατικά κτήρια, οι συνελεύσεις στις πλατείες, τα κείμενα, οι αφισοκολλήσεις, οι δράσεις. Κίνημα.

Οι ειρηνικές πορείες των πολιτικών κομμάτων διακόπτονταν από «τους βαλτούς να προκαλέσουν επει-

σόδια», σύντροφοι/ισσες απειθαρχοί/ες ορμούσαν σε τράπεζες, κτήρια της κυβέρνησης και των κατασταλτικών δυνάμεων του Κράτους, όχι μόνο στο Μπουένος Άιρες αλλά σε άλλες περιοχές της επικράτειας που κατέχεται από το Κράτος της Αργεντινής. «Ο Μάγος ήταν η αρχή», «να εμφανιστεί νεκρή η υπουργός Πατρίσια Μπούλριτς», «η φύση απαιτεί εκδίκηση», «να ξεχειλίσει η οργή», έγραφαν οι τοίχοι. Δεν καταφέραμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά τουλάχιστον μπορέσαμε να πενήθσουμε με τον τρόπο μας και όπως νομίζουμε ότι θα άρεσε στον Σαντιάγο.

Ο αναρχισμός, με τους περιορισμούς και τις αδυναμίες του αλλά με ένα αυθεντικά οργισμένο ξέσπασμα, άρχιζε να βγαίνει λίγο πιο μπροστά στη σκηνή. Η πρώην πρόεδρος Κριστίνα Κίρχνερ ζητούσε να δοθούν πληροφορίες στην αστυνομία για τους «μπαχαλάκηδες» και οι «υπεύθυνοι πολίτες» θα υπάκουαν στη διαταγή. Ακόμα θυμάμαι έναν παιδικό φίλο, που ήταν μέλος της αριστερής Patria Grande και σήμερα του κυβερνητικού κόμματος Frente de Todos, να μου λέει, ότι δεν έπρεπε να βγούμε στους δρόμους, ότι η εξαφάνιση ήταν μια πρόκληση «της Δεξιάς», και ότι θα δίνανε επιχειρήματα στην κυβέρνηση Μάκρι για να βγει να μας καταστείλει και για να παραστήσει το θύμα. Προφανώς, οι βουλευτικές εκλογές ήταν στη γωνία του δρόμου. Αναρωτιέμαι, για τί είδους κόσμο αγωνίζονται αυτά τα άτομα; Μπροστά στον καθημερινό και δομικό θάνατο που προκαλεί το σύστημα που λένε ότι θέλουν ν' αλλάξουν, μπροστά στην αφαίρεση μιας ζωής, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να ακολουθήσουμε την κίτρινη γραμμή που το ίδιο το σύστημα ορίζει; Εάν η θεσμική τάξη πραγμάτων ακυρώνει την ίδια την επιθυμία της εξέγερσης, τη δημιουργική καταστροφή, η καταστολή ήδη λειτουργεί εντός μας και ασκείται προκαταβολικά. Άραγε μένει καθόλου αίμα στις φλέβες των ατόμων που έχουν αποικιστεί εξ' ολοκλήρου από τον αγοραίο δημοκρατικό πασιφισμό; Εάν κάποια μέρα είμαι εγώ αυτός που δεν θα επιστρέψει, σπάστε τα όλα.

Την εποχή που δολοφονήθηκε ο Σαντιάγο, δεν είχα πολύ ξεκάθαρο το πόσο σημαντικό είναι να στηρίζουμε τον αγώνα των Μαπούτσε για την επανάκτηση των προγονικών τους εδαφών. Αλλά με τον καιρό κατάλαβα ότι «οι άνθρωποι της γης» ήταν ένας από τους λίγους λαούς που υπήρξαν ικανοί να αντισταθούν στην αποικιοποίηση των παραδόσεων και της κουλτούρας τους. Έχουν περάσει πέντε αιώνες από τότε που ξεκίνησε η καπιταλιστική διαδικασία εισβολής και αρπαγής στην «αμερικανική»

επικράτεια και χιλιάδες φυλές ακόμα και αυτοκρατορίες έπεσαν κάτω από την μπότα της Προόδου και του Πολιτισμού. Ωστόσο, ένα τμήμα του λαού Μαπούτσε εξακολουθεί να δείχνει μια ασυνήθιστη και άγρια αντίσταση, όπως για παράδειγμα το Αυτόνομο Μαπούτσε Κίνημα του Πουελμάπου (M.A.P.) ή το Συντονιστικό Αράουκο-Μαγιέκο. Αυτή η αντίσταση είναι το εμπειρικό τεκμήριο του ότι έχουν υπάρξει κι άλλοι τρόποι να δημιουργηθούν σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους και το περιβάλλον, γι' αυτό και είναι τόσο σημαντικό για το σύστημα να τους εξοντώσει. Είναι μια χειροπιαστή και ζωντανή απόδειξη του ότι υπήρχαν τρόποι ζωής και πριν από το καπιταλιστικό Κράτος. Αυτό το σύστημα χαρακτηρίζεται από την καταστροφή όλων των άλλων μορφών ζωής που του έχουν εναντιωθεί. Κανένα άλλο πατριαρχικό σύστημα καταπίεσης δεν έχει καταφέρει να ομογενοποιήσει τον πολιτισμό του σε πλανητικό επίπεδο. Το καλύτερο του όπλο πάντα ήταν να στιγματίζει ως «τρελούς», «αιρετικούς», «τρομοκράτες», «βάρβαρους» ή «πρωτόγονους» όλους τους λαούς και τους ανθρώπους που αρνήθηκαν να ενδώσουν στις αλλοτριωτικές και καταστροφικές του κοινωνικές σχέσεις.

Ποια είναι η παράδοσή μας; Ποια ιστορία να θυμηθούμε; Ποιος ορίζει τις σημαντικές ημερομηνίες στα ημερολόγια; Προς τα πού μπορούμε να κοιτάξουμε στο παρελθόν για να εμπνευστούμε και να πάρουμε δύναμη ώστε να σχεδιάσουμε ένα διαφορετικό μέλλον; Πώς να ανακτήσουμε τους αμέτρητους νεκρούς που στοιβάζονται και στις δυο πλευρές τις κορδινιέρας και την ίδια στιγμή να χτίσουμε ένα καλύτερο μέλλον για τις σημερινές και τις επόμενες γενιές; Ο Σαντιάγο και ο αγώνας του λαού Μαπούτσε μπορούν να μας δώσουν μερικές απαντήσεις για το πώς να συνεχίσουμε.

Μετάφραση: Tierra Y Libertad - Γη και Ελευθερία

* Ο 28χρονος Σαντιάγο Μαλντονάδο συμμετείχε ως αλληλέγγυος στις κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση του Μαπούτσε πολιτικού κρατούμενου, Φακούντο Γουάλα. Εξαφανίστηκε την 1η Αυγούστου 2017, μετά τη από βίαιη αστυνομική επιχείρηση ενάντια σε κοινότητα μαπούτσε στο Κουσάμεν. Ήταν αγνοούμενος για 78 μέρες, μέχρι που το πτώμα του βρέθηκε στον ποταμό Τσουμπούτ. Το κείμενο αποτελεί αναδημοσίευση από την αργεντινική αναρχική εφημερίδα Gatx Negrx.